

Sông Hằng Gìn Sông

(Trích từ tác-phẩm "Đã Về Đã Tới" của Sujata Tâm-Phùng)

Chúng tôi đã đến sông Hằng bằng những gì tha thiết - Xe phải đậu ngoài xa - Đầu đường phố để đi vào - Mới sáng sớm mà phố phường rất nhộn nhịp - Người đi đông, mình phải chen chân - Chúng tôi hàng hai, tay cầm lấy nhau để khỏi lạc bầy - Hai bên phố những cửa hàng rất lớn - Lụa là, gấm vóc, đồ trang sức, điểm trang và nhiều thứ - Nhưng nét dơ bẩn cũng không thua gì - Trước hè hiên, hay trên lề đường của người đi bộ, những người bán hoa, vòng chuỗi, quà lưu niệm... được giăng đầy. Tôi có cảm

Cảnh bình minh trên Sông Hằng

giác hình như họ chen nhau trong từng mảnh đất nhỏ - Hể nơi nào có thể bày hàng được là chỗ đó có hàng - Bên cạnh đó trâu bò vẫn ngang nhiên phóng ứ - Nên đường đi thoáng ngập những mùi hôi - Chỉ nhìn qua để biết thế thôi - Chúng tôi không có nhiều thì giờ để ngắm - Có rất nhiều xe kéo chen lấn với người đi - Đường đi đã chật - lại càng thêm chật - Bước xuống nhiều bậc cấp - Tôi thấy thuyền bè tấp nập - Tiếng ồn ào gọi nhau, cười nói, của những người từ dưới đưa lên - cộng với tiếng la hò và âm thanh của những nhạc cụ đầu dây - làm huyền não cả một vùng sông lớn - Đây rồi Em! Sông Hằng mà tôi từng mong đến - để được nhìn em những cảnh thật ở nơi đây - Con thuyền nhỏ đưa chúng tôi gồm mười tám Phật tử và Thầy - Trôi nhẹ nhàng dọc bên bờ sông, cho chúng tôi đủ thì giờ chiêm ngắm - Con sông đẹp rộng, chạy dài trên vùng nước mênh mông - Nước không trong vắt - nhưng xanh một màu ngọc thạch - Dưới mái chèo, dòng sông có hai luồng nước ngược - Nhưng vẫn nhịp nhàng không dậy sóng xôn xao - Mặt trời lên, hé đẹp một ánh hào - Như tia sáng nhuộm hồng vùng thanh khiết - Như mắt ngọc của thiên thần tha thiết - đang tiến nhìn vũ trụ đắm trong mơ - Bờ bên kia, trời chiều dọi bên này - Một dân tộc vẫn còn đang say đắm - Người ta mơ tưởng đến những thánh thần vô vọng - Người ta tin vào những đạo luật cuồng điên - Thành phố Ba La Nại - đặc biệt là đền thờ Ghat, là nơi mà mọi người quy tụ đến - Tắm nước sông Hằng - cầu phước cho tu thân - hy vọng rửa sạch những bụi trần - Vốc nước uống để mong tìm hạnh phúc - Trong tha thiết, họ vỗ đầu bằng nước bắn - bởi quanh quất rác rến, chất cặn bã lẫn thây ma - Dọc bên bờ đền đài thật nguy nga - Kiến trúc và xây cất vô cùng đồ sộ - Nhưng lạ quá! Về bình an không thấy thoáng trên những nóc nhà - Tôi chỉ thấy một nét gì rất hoang phế -

BHD

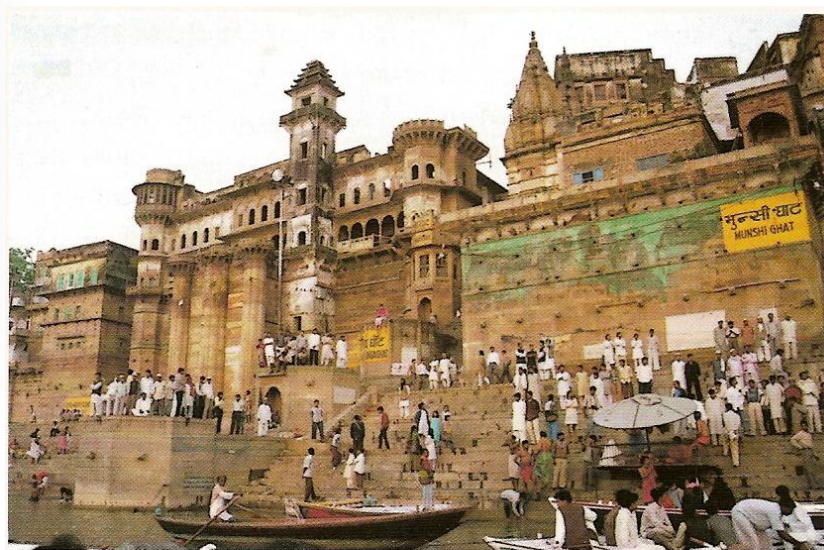
TRUNG

ƯƠNG

PHẬT

HỌC

Những thiếu phụ vực mình trong dòng nước - Ướt đầm mình trong những bộ quốc trang - rồi thông dong bước lên những bậc thềm - rất chắc chắn và kiên bền - dù đã được xây từ nhiều năm trước - Họ sẽ trở lại với nhiều công việc - Trong gia đình, ngoài đồng án hay trong những cơ xưởng của tư nhân - Ngược lại đám thanh niên trai trẻ lại - nhớn nhỡ, thanh nhàn - làm như họ là con của hàng thượng đế (!?) - Em có biết lòng tôi chùng lại - khi lặng nhìn những xác chết sắp đưa thiêu - Một giàn hỏa được chất củi không nhiều, trên bờ sông - rất giản đơn và không có gì linh thiêng cả - Xác người chết được đặt trong những tấm lụa màu - vàng, đỏ, cam, hay còn màu nào nữa (Đó là giới được quyền hỏa táng) nằm trên một băng ca nhỏ đơn sơ - Đợi đến phiên mình thả vào đám lửa mờ - đang bùng cháy không lấy gì cao lắm - Cảnh lạnh lùng của một người vừa nằm xuống - Không một người chào, không một vòng hoa - Không một câu kinh, khúc nhạc tiễn đưa - Không một lời nguyện hay chia buồn của người thân mến - Vẫn biết rằng có đi - có đến - Nhưng làm sao tôi vẫn thấy cô đơn - Cảnh sinh ly, tử biệt đã có thường - Nhưng sao lại lạnh lùng cô tịch quá! Đời sống của một kiếp người là thế - Sống đã thấm thương - nằm xuống lại thể lương - Như thế phải không Em? Người ra đi không một người đưa tiễn, thân lạnh lùng được ném đến giàn thiêu - Ngày chưa đi, tôi mãi hình dung trong trí tưởng của mình - một giàn hỏa sẽ là nơi có nhiều hình ảnh linh thiêng và huyền nhiệm - Nhưng giờ đây chỉ thấy vắng buồn và rất đời cô đơn - Tôi tức tưởi - nghe hồn mình lịm đặng - Xác ai đó đang tấp vào bờ rác tấp vào bờ rác - Chớ moi ra, cần lấy mảnh đầu non - Trẻ thơ ơi! Em quả là đáng thiên thần - Không phạm tội - chưa một lần gian dối - Tại sao

Cảnh sinh hoạt buổi sáng trên sông Hằng

thân thể em lại không tròn nguyên vẹn - Đầu đi đâu, mà tay vẫn còn đây? - Tim bị moi ra, da thịt vẫn dính đây - Con chó đói, đang say sưa nuốt từng thân thịt nhỏ - Tôi ngã xuống - Nghe hồn mình cũng ngã - Sông Hằng đây bao nhiêu cảnh tang thương - Người vô minh, nghiệp hưởng vãi đến thường - Tâm u tối, phủ choàng lên những mảnh đời u tối - Họ lạc lõng trong niềm tin bước tới - Dù họ được diễm

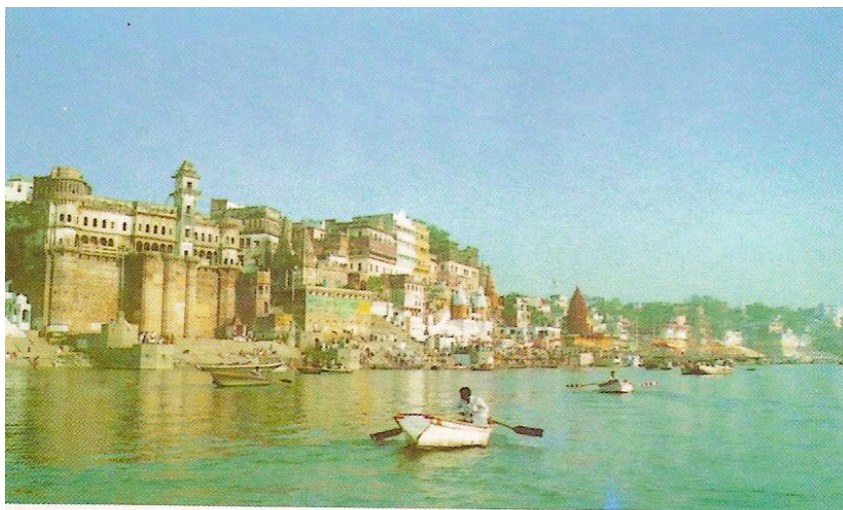
phúc sống trên vùng Phật đã sinh ra.

Trên bờ thành, trên những bậc thềm cao - Bên bờ sông, hay ngay cả trong đường phố - Những đạo chủ của những người ngoại đạo - râu tóc dài, với những áo quần sặc sỡ thơm tươi - ngời phơi nắng hay lâm râm cầu nguyện - Có lẽ gió sông Hằng lồng lộng, nên có người đã dùng hai tay giang rộng - khăn tắm hoặc áo quần vừa giặt để phơi khô - Họ không phải không có chỗ để hong đồ - Nhưng họ ước được hứng chút phúc lành nơi dòng sông linh hiển - Đám

thanh niên vẫn đứng trên bờ, đang nhàn nhã hò reo ca hát - Tôi chẳng hiểu gì trong những cảnh thật kia - Dù sử sách ngày xưa, trong thuở còn đi học - Tôi đã biết được chút nào - Phụ nữ Ấn đến nay vẫn còn như những người nô lệ - Họ là những người hứng chịu thiệt thòi của chế độ giai cấp - Họ được sinh ra - dù trong gia đình quý tộc - vẫn phải tuân hành một lệ đã có từ xưa - Khi lớn lên họ được gia đình người khác phái ngắm nhìn - Rồi giao ước sẽ đến từ những người có trọng trách - Cha mẹ hoặc người thân tộc - Họ sẽ được định giá từ nhà trai trả - Ngược đời hơn, khác với phong tục nước ta - Số tiền đặt ra là của nhà gái - Sẽ phải cho con cái mình làm của hồi môn - để chuẩn bị mang về nhà chú rể - Nếu hồi môn nhiều, thân cô dâu được sung sướng - ngược lại, sẽ bị hành hạ như kẻ tôi đòi - Do vậy đã có nhiều thảm trạng cho những thiếu nữ nghèo - Có khi không chịu đựng nổi sự hà khắc của gia đình chồng - họ đành tự sát - Cho nên, tội lỗi vẫn chồng chất lên tội lỗi - Oan khiên vẫn tiếp nối oan khiên - Họ chưa có một lối thoát để đi tìm - Cứ cúi đầu cuồng điên tin vào những điều không chánh giáo - Họ khuất phục trước bất công của ngoại đạo - Họ không vươn mình lên để ngắm chung quanh - Để rồi cứ thế, cha truyền con nối - Cha ăn mày - kế tiếp con lại ăn xin.

Này Em ạ! Nếu có được trí tuệ, tôi tin họ sẽ có nhiều năng lực - Không thua người và sẽ đứng ngang nhau - Nhưng tiếc thay, họ lại không có một mong cầu - cứ chấp nhận trước cuộc đời đen tối - Bởi họ nghĩ Đấng toàn năng của họ đã muốn - Không cách nào họ bước được đi ra - Em thử nghĩ, chúng ta làm sao trong những nghiệp đời như thế? - Tôi cùng Em, mình hiện

Cảnh sinh hoạt buổi sáng trên sông Hằng

đứng trong an vui - Ta cùng nhau, mình hưởng hết những lời -xin cầu nguyện cho mọi người cùng hưởng - đón ánh hào và mưa pháp của Như Lai - Những hạt mưa sẽ thấm ướt quãng đường dài - mà đau khổ đã chồng chất trên lưng người dân Ấn - Em có biết! Ấn Độ có bốn loại người khi chết khỏi hỏa thiêu - Xác của họ sẽ được thả trôi trên dòng nước - Đó là, kẻ tu hành, trẻ em, người bị rắn cắn và người tự sát - Họ tin rằng - những người này không làm nên tội - Nước sông Hằng sẽ đưa họ đến cảnh an vui - Bên kia sông Hằng - trên gò đất cao - nơi chôn xác của những người đã đốt - Tuy là thế, tôi vẫn thấy dọc bên này, có những nắm mồ đắp vội - Chỉ một ít tro đất mỏng phủ lên - Như thế cũng có nghĩa ngày mai sẽ làm mồ cho những con chó đói - Người chết hai lần - thân chẳng toàn thân.

Em ạ! Sông Hằng đau thương như thế - Cầu nguyện đi cho mọi nỗi khổ đều qua...